2 СНЕЖНЯ 1937 г.
№ 20 (50)

Пролетарыі ўсіх краін, злучайцеся!

ЗА ЛЕНІНСКІЯ КАДРЫ

ОРГАН парткома, прафкома і рэктарыята Беларускага дзяржаўнага універсітэта

У сэрцах працоўнага чалавецтва вечна будзе жыць памяць аб палкім трыбуне,

Сергею Міронавічу КІРАВУ,

ПАЎШАГА АД РУК АЗВЯРЭЛАЙ ТРАЦКІСЦКА-ЗІНОЎЕЎСКАЙ СВОРЫ

ЯГО ІМЯ—СЦЯГ БАРАЦЬБЫ

Сёння працоўныя краіны соцыялізма схіляюць свае сцягі перад светлай памяццю аднаго з лепшых сыноў, любімейшых правадыроў народа, палкага барацьбіта за комунізм Сергея Міронавіча Кірава. Тры годы таму назад яго выдатнейшае, кіпучае жыццё было абарвана здрадніцкай пуляй забойцы з подлай трацкісцка-зіноўеўскай банды.

Сергей Міронавіч Кіраў быў адданым барацьбітом партыі Леніна—Сталіна, выратаваўшай нашу краіну ад гібелі ў омуце імперыялізма і вывеўшай яе на шырокі простор соцыялістычнага працвітання. Ён быў плоць ад плоці той партыі, якая скінула ўладу капітала і запаліла непагасімы маяк соцыялізма на адной шостай частцы свету. Ён быў бліжэйшым вучнем, саратнікам, другам таварыша Сталіна.

За 30 год самаадданай рэволюцыйнай работы Кіраў прайшоў шлях ад радавога байца да аднаго з любімых правадыроў партыі, народа. У рэволюцыйным падполлі, у царскіх казематах, над градам белагвардзейскіх снарадаў, у нафтавых вышках Баку, на заводах Ленінграда — усюды благародства яго сэрца, яснасць розуму, прамата і непахіснасць характару, бліскучая адаронасць былі без астатку пастаўлены на службу велізарнейшай мэты, за якую калі-небудзь вяло барацьбу чалавецтва.

Яго акрыляла палкая вера ў пабудову соцыялізма ў нашай краіне, у канчатковую перамогу комунізма. Яго кіпучая энергія паскарала і аблягчала рух мас да соцыялізма. Яго непараўнальны талент арганізатара і кіраўніка, уладаўшага цудоўным дарам натхняць і ўзнімаць людзей, удзесяцяраць іх сілы. Ён ведаў словы, якія ідуць да самага сэрца народа. За контурамі велічнай пабудовы ён заўсёды бачыў жывых людзей, Сталінскімі клопатамі аб іх штодзённых патрэбах было поўна жыццё гэтага вялікага чалавека, бязмежна блізкага і дарагога мільёнам. «Наш Міроныч»,—звалі рабочыя гор. Леніна. Колькі цяпла і любві укладвалася ў гэтыя словы!

У адной з сваіх апошніх прамоў Сергей Міронавіч гаварыў:

— «Мы тут, на адной шостай частцы зямной сушы, бачым, як з дня ў дзень, і з гадзіны ў гадзіну куецца новае соцыялістычнае грамадства, будуецца сапраўды магутнае жыццё працоўных, і трэба быць сляпым, каб не бачыць як зараз **увесь зямны шар раскалоўся на два гіганцкіх, але няроўных поўшар'і: на адным ноч, змрок і запусценне і мёртвае слова—смерць, на другім—жыццё, работа і творчасць і пераможнае слова — наперад да новага жыцця. І, таварышы, няма людзей шчаслівейшых тых, якія завуцца большэвікамі. На гэтым поўшар'і мы з вамі нясем уперад гэты пераможны сцяг, і мы бясспрэчна пераможам, калі будзем вернымі заветам Леніна, калі будзем следаваць указаниям нашага любімага Сталіна».**

Кіраў паў у барацьбе двух светаў. Яго сразіла пуля, пасланая аб'яднаным лагерам Троцкага, Зіноўева і Гестапо. Адкіды рэволюцыі ненавідзелі Кірава за тое, што яго горача любілі працоўныя. Яго непрымірымасць да класавых ворагаў увасабляла барацьбу святла супроць цемры, розуму супроць шаленства, вернасці супроць здрадніцтва, гонару супроць подласцей.

Пройдуць вякі, але ў сазнанні будучых пакаленняў вечна будзе жыць авеяны славай і любоўю народнай незабыўны вобраз беззаветнага, крыштальна-чыстага барацьбіта той вялікай эпохі, калі ў барацьбе двух светаў рашаецца лёс чалавецтва, — вобраз палкага трыбуна соцыялістычнай рэволюцыі Сергея Міронавіча Кірава.

Портрет С.М.Кирова

Справу тваю давядзем да пераможнага канца

(На жалобным сходзе БДУ)

Тры гады назад ад рукі подлых наймітаў фашызма, трацкісцка-зіноўеўскіх бандытаў, загінуў на баявым пасту любімец партыі і ўсяго народа, Сергей Міронавіч Кіраў. Памяць аб любімым Міронычы будзе вечна жыць у нашых сэрцах.

Першага снежня студэнты і навуковыя работнікі універсітэта сабраліся на жалобны сход. У прынятай рэзалюцыі гаворыцца:

Трацкісцка-зіноўеўскія бандыты, подлыя найміты фашызма выстралам 1 снежня 1934 года абарвалі выдатнае жыццё Сергея Міронавіча Кірава. Гэтым выстралам бандыты хацелі ўнесці замяшацельства ў стальныя рады большэвіцкай гвардыі. Але здраднікі пралічыліся. Подлае забойства выклікала абурэнне ва ўсёй краіне. Працоўныя яшчэ цясней згуртаваліся вакол комуністычнай партыі, вакол любімага правадыра таварыша Сталіна.

Народная памяць з любоўю хавае вобраз крыштальна-чыстага большэвіка, баявога саратніка і друга вялікага Сталіна. Совецкая моладзь увасабляе ўсе кіраўскія якасці — прынцыповасць, цвёрдасць, непрымірымасць да ворагаў, большэвіцкую пільнасць.

Мы совецкая моладзь, павінны памятаць і ніколі не забываць аб капіталістычным акружэнні. Памятаць і ніколі не забываць, што пакуль існуюць капіталістычныя краіны да нас будуць засылацца шпіёны, дыверсанты, розныя бандыты, сярод якіх актыўную ролю адыгрываюць трацкісты, зіноўеўцы, бухарынцы. Мы павінны вышэй узняць большэвіцкую пільнасць, да канца выкарчоўваць трацкісцка-зіноўеўскіх-бухарынскіх бандытаў.

Цясней згуртуемся вакол нашай партыі і вялікага правадыра, настаўніка, нашага роднага бацькі таварыша Сталіна!

У дзень 12 снежня, у дзень усенароднага свята, мы яшчэ раз прадэманструем нашу любоў і адданасць партыі і правадыру народаў таварышу Сталіну. Мы ўсе як адзін будзем галасаваць за нашых любімых дэпутатаў у Вярхоўны Совет Саюза ССР, жалезнага наркома абароны Клімента Ефрэмавіча Варашылава і таварыша Ванеева.

Дарагі Сергей Міронавіч Кіраў! Памяць аб табе будзе вечна жыць у нашых сэрцах, справу за якую ты аддаў сваё жыццё мы давядзем да пераможнага канца.

СЛОВО СКОРБИ

Эта печальная весть дошла до меня, когда о другом я думал, Мироныч. Стиснув зубы до крови, до боли в висках, я осмотрел свое оружие. Горе мне! Почему меня не было рядом с тобой, чтобы остановить пулю злодея? Горе мне! Почему меня не было рядом,—я бы грудью своей защитил тебя, верный товарищ.

Друг и соратник Сталина! Лучший из лучших боец!...

Эту песню слагая, клянусь, я не в силах сдержать стон. От лютой ненависти к врагу дрожит мое тело.

Я вышел из сакли. Была тишина над горами. Туман расстилался в ущельях. Птица сидела на голой земле, сиротливо нахохлившись.

— Что с тобой? — спросил я ее. — Ведь рядом зеленый сад, в котором скучают по песне твоей высокие ветви и листья. Что ж ты, замолкнув, сидишь в стороне? Или несчастье какое с тобой приключилось?

И птица ответила мне:

— Вижу повсюду сегодня знамена в трауре. Того, кто растил этот сад, того, кто с младенческих лет трудился, его расчищая, — не стало сегодня. Могу ли я петь в этот день, когда у садовников горе!

Молча покинул я птицу.

Над горами была тишина, но тучи сгущались в ущельях. Вижу, в глубоком овраге, голову низко склонив, тур быстроногий стоит неподвижно.

Я близко к нему подошел:

— Что с тобой?—спросил я его.—Ведь рядом чудесные скалы, ведь рядом широкие, полные солнца и трав, развернулись долины, а ты в этом тесном овраге — один... Что за печаль у тебя, житель вершинных просторов?

И тур отвечал мне:

— Пал большой человек, боровшийся во имя свободы, во имя сверкающих солнцем долин, во имя широких просторов. И в трауре спустился я в тесный овраг.

Молча покинул я тура.

Была тишина над горами, но буря ревела в ущельях, но молнии в тучах сверкали.

Ворочая камни большие, качая высокие скалы, дробя и ломая, круша и взрывая русло, несся клокочущий черный поток... Пеной своей обдавая соседние горы, с корнем, с землей вырывая столетние сосны, он несся стремительный, грозный, могучий...

Тогда закричал я навстречу потоку:

— Не надо! Постой!... Ведь к морю и так ты дойдешь, все равно, и в пенных клокочущих волнах своих успеешь корабль врага потопить!

Ответил поток:

— Я не в силах сдержать сердца гнев. Горы взрывая на воздух, моря осушая до дна, найдем мы зловонную нору, отыщем врага, он от нас не уйдет... От нас не спасется предатель!

(Записано в 1935 г. со слов Абуталиба Гафурова в с. Кумух, Лакского района, Дагестанской АССР).